

LEXIKON TAJNÝCH VYJMENOVANÝCH SLOV

Jakub Sedmipravda, čarodějův učeň, si počkal, až jeho mistr, ostatně jako vždy, usne po poledni mezi dvanáctou a jednou hodinou. Dlouho se plazil tajnou chodbou a na jejím konci protlačil označené místo směrem vzhůru. Dvířka zavržala a zaskuhrala.

Didalka věděla, že tam Kuba bude. Když slyšela, že se v zemi něco děje, zasmála se a povyskočila. Pro radost! Tam, kde se odklopil kus trávníku, zjevila se Jakubova ruka a držela vítězoslavně Lexikon tajných slov. Jakub se vysoukal nahoru a udýchaně řekl: „Ta slova v Lexikonu si nesmím zapamatovat, jinak mě čaroděj Zezule podrobí hodině pravdy a já je prozradím. Ledaže by mě chtěl někdo vysvobodit z podzemí a pokusil se udělat čarodějnou zkoušku, naučit se tajná slova a odříkat je. Myslel jsem na tebe, Didalko. Jenom ty mi můžeš pomoci. Nevím ale, jestli to můžu po tobě žádat.“

Didalka přikývla: „Jakube, jsi můj kamarád, přece tě v tom nenechám. Co mám udělat?“

„Musíme rozevřít Lexikon a ten nám napoví, co dále.“

Když knihu otevřeli, podívali se oba na první stránku. Tam bylo napsáno:

**„Kdo umí nazpaměť odříkat vždy znova,
všechna kouzelná vyjmenovaná slova
a do příběhů je posbírání,
pak se brána na svět Jakubovi otvírá.
Neboť jen ten, kdo umí vtípnou kaši jíst,
dostane výuční čarodějův list.“**

„To nám kouzelná kniha moc nenapověděla,“ řekl smutně Jakub, „co budeme dělat dál, nevím, protože já mám zákaz dalšího listování. Kouzlo by začalo platit a nesměl bych se už nikdy vrátit. Také si myslím, jaký bych byl čaroděj bez výučního listu?“

Didalka beze slova ukázala na stránku, kde před chvílí četli. Písmo zmizelo a místo něj se objevila kresba staré brány. Ta se otevřela a z ní do prostoru vystoupil čaroděj Zezule:

„Vidím, že se podělíš o svůj těžký úkol s Didalkou. Zatím jsi složil všechny podzkoušky, ale tato hlavní je nejtěžší. Chci tě naučit, že máš mít v životě někoho, komu bys věřil a mohl počítat s jeho pomocí. Mrzí mě, že sis nevybral třeba Plškrouta, nebo skřítku Štřemhlavíka, nebo kouzelnou babičku. Zrovna člověka! Dobrá, dobrá... Je to tvoje volba.“

Zezule se chvíli drbal ve vousech a pak se obrátil na Didalku: „Na tobě teď záleží, jestli se Jakub vrátí zpátky mezi vás lidi s titulem čaroděje. Při práci ti nesmí nikdo pomáhat, ani on. Každý den za tebou přijdu a ukážu ti, která tajná slova se máš naučit. Ale to není všechno. Slova použiješ v příbězích, které si vymyslíš, napíšeš a večer mi je přečteš. Důležité je, abys jim rozuměla. Šetřit tě nebudu, musíš dokázat, že jsi chytrá a pohotová.“

Zezule otevřel další stránku Lexikonu tajných slov a ukázal ji Didalce. Děvčátko přikývlo, že souhlasí.

Zezule i Jakub zmizeli. Didalka zavřela oči a přemýšlela. Znovu nahlédla do knihy a snažila se všechna slova zapamatovat. Už je umí! Vzala tužku a začala psát. Než ji maminka zavolala, že je čas jít domů k večeři, měla příběh.

**být, bydlit, obyvatel, byt,
příbytek, nábytek, dobytek,
obyčej, bystrý, bylina,
kobyla, býk, Přibyslav**

O rytíři Zbyňkovi

Rytíř Zbyněk velmi dlouho přemýšlel, kam má jít, a nakonec si za svůj stálý příbytek zvolil hrad nedaleko města Přibyslavi. Byl již hodně unaven, když dojel na zvolené místo, ale zároveň měl obrovskou radost, protože si uvědomoval, že hrad dosud nebyl dobyt. Nejenže měl pevné kamenné stěny, ale i dlouhý bytelný příkop, na kterém původní majitel hradu nešetřil.

V podhradí, v chýši téměř bez nábytku, žil Jirka Bidlo, který pásal dobytek a hlavně dával pozor na zuřivého býka. Teď se navíc začal starat i o kobytku svého pána. Nedaleko Jirky bydlela tajemná babka kořenářka, která léčila i trochu kouz-

lila a svými bystrými pichlavými očima dokázala prohlédnout člověka až na dno. Byla všude a nikde a její tajemný byt naháněl všem strach.

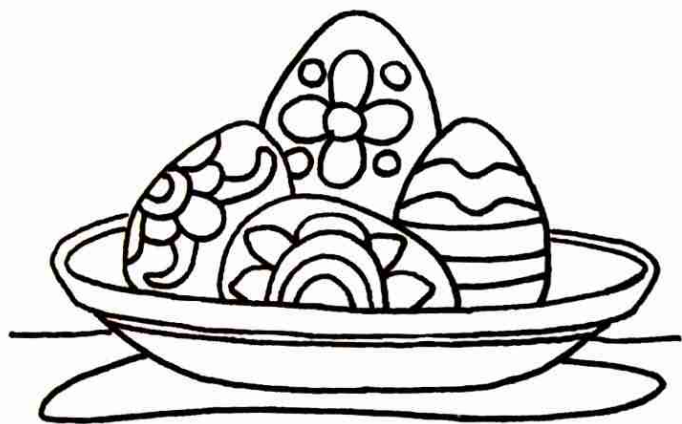
Obyvatelé vesnice za ní často přicházeli, aby jim poradila. I Zbyněk si našel cestu: mnohé bitvy zanechaly šrámy, které potřebovaly dohojit. Babka v kotlíku vařila vodu z nedaleké studánky a přidávala bylinky. V odvaru byl dokonce i vaječný bílek. Rytíř vypil koflík a upadl do neobyčejného snu. Zdálo se mu, že mu tajemný hlas našeptává: „Vstaň a pojď..., získáš poklad, dobudeš slávu..., budeš šťastný. Je to cesta nelehká, připrav se na ni. Ledacos tě potká.“

Když se rytíř probral, rozhodl se, že zjistí, zdali je to pravda. Vsedl na svou kobytku a odjel.

Večer přišel Zezule a ptal se: „Tak co, Didalko, našla jsi odpověď na mou otázku a už umíš kouzelná slova vyjmenovat?“

Didalka je poslušně odříkala, ale Zezule chtěl víc: „Co znamenají slova jako obyčej, příbytek a kde leží Přibyslav?“

A Didalka se zamyslela: „Lidé dodržují nejčastěji na Vánoce a Velikonoce staré zvyky, obyčeje. Příbytek je místo, kde žije třeba babička s dědečkem. A Přibyslav je město ve východních Čechách.“

Zezule si poslechl i vyprávění s vyjmenovanými slovy a viděl, že nemůže Didalce nic vytknout: „Dobrá, dobrá a na zítřek chci zase nový příběh o putování rytíře Zbyňka. Doufám, že v Lexikonu najdeš další kouzelná slova a formule, které do vyprávění vložíš. Nezapomeň, Jakub ti nesmí pomáhat.“

Didalka se nadechla a ještě, než šla spát, otevřela knihu. Tentokrát to je třináct slov. Bude těžké vymyslet příběh. Než však měsíc přešel od jednoho rohu okna k druhému, už věděla, o čem bude psát.

